

kunne overvinde hans Veltalenhed — jeg mener Indflydelsen af hans Veltalenhed, thi hans Veltalenhed selv kunne de ikke overvinde. Det vil imidlertid efter min Mening være urigtigt paany at forbyde sig i denne Materie, og jeg skal derfor kun foreholde det, som har været det Afgjørende for mig som for det ærede Medlem (S. A. Hansen), der har stillet det Forslag med mig, som blev vedtaget ved anden Behandling, saaledes som det nu foreligger til tredie. Det Afgjørende for mig er at lade Akademiet i sin nuværende Skikkelse med sin Skole forblive staaende urørt, idet vi ikke ville blande os ind i disse Forhold, men kun give Akademiet Midlerne til at udvikle sig fuldstændig og navnlig lønne bedre. Vi vilge tilbage fra at blande os i disse Forhold, saa meget mere, som der har foreligget for Offentligheden de forunderlige Forhandlinger ved Akademiet, om de skulle vælge Lærere ved Concurrence eller af Hensyn til, at den eller den Person puffedes fat ind i Stillingen, og vi have jo selv hørt den ærede Minister indrømme, at Ansættelsen af de høist stillede Lærere i denne Retning skete ikke uden Hensyn til, at ældre Kunstnere paa denne Maade kunde opnaae en bedre og mere sikker Livsstilling. Men naar dette Hensyn skal blive ved at gjælde, selv efterat Skolen er bleven lagt under Staten og er bleven afhængig af Akademiet, saa maa vi saa meget mere frygte for Avendelsen af denne Betragtningssmaade; thi hvorledes skulde Nogen være bedre istand til at dømme, om hvem af de Kunstnere, der kunde komme i Betragtning, der skal udnævnes, end netop deres Kunstbrødre selv, og jeg troer derfor, at vi ville begaae megen Uret, om vi i dette Dødblik og under disse Omstændigheder gjorde den allermindste Forandring i Akademiets nuværende Stilling. Man skal ikke glemme, at de Bestemmelser, hvorefter Akademiet nu sthyres, ere blevne til uden vor Mellemkomst; man er ikke kommen til Thinget og har foreslaaet de og de Forandringer ved Akademiet, men har anseet sig berettiget til selv at gjøre Forandringer, og vi maae derfor ansee os fuldkommen berettigede til at lade de nuværende Anordninger bestaae og give Pengebidler dertil eller lade være. Vi kunne ikke gaae ind paa, den ene Tid at tage mod

saadanne Foranstaltninger og Forandringer, som udgaae fra Akademiets nuværende Indretning, og naar de da til en vis Grad have gjort sig gjældende, men maafee medføre nogen Banffelighed, komme med en Lov, der afænder dette Forhold, som man for ikke mange Aar siden har anseet det for rigtigt at give flere Penge til, det vilde være at stille os i en uholdbar Stilling. Ministeren siger, idet han gaaer ind paa Vædringsforslaget under Nr. 1: Jeg maa fremhæve, at Antallet af Lærerne derved bliver betydeligt indskrænket; men hvorledes har Erfaring lært os, at Udtryk af den Art jævnlig maae forstaaes? Erfaring har lært os, at det skal forstaaes saaledes: Jeg — Ministeren — vil gaae ind paa Loven, som den foreligger, idet den er hyldestgjørende i den principielle Anordning af den hele Indretning; men skulde det senere vise sig, at de Kræfter, der ere indrømmede ved Loven, ikke ere tilstrækkelige, vil man jo selv erkjende, at da en saadan Skole gaaer for Statens Regning, maa man nødvendigvis give de fornødne Midler, for at sætte den i en Virksomhed, som ikke kan undværes, naar den skal være saa nyttig for Landet og for Kunsten, som ønskeligt er. — Vi holde os derimod i en ganske simpel Stilling i denne Sag, naar vi give Pengene og intet andet, men lade Ministeriet og Akademiet indhrydes, ligesom hidtil, enes om hele Resten.

Ministeren for Kirke- og Underviisningsvæsenet: Den ærede Rigsdagsmand (Tscherning) kan ikke paavise noget Tilfælde, hvor jeg, efterat have faaet en Lønningslov sat igjennem, bagefter er kommen og har forlangt hyderligere Tilskud, og det forekommer mig derfor, at han ikke er berettiget til at troe, at det vilde være Tilfældet med denne Lov, dersom den gaaer igjennem efter Forslaget under Nr. 1, og det saa meget mindre, som jo selve Loven faaer en Bestemmelse, der i den Henseende indeholder det Fornødne, idet en Deel af den Sum, som vil bespares af Professorgagerne, maa anvendes til særligt at honorere Lærere med; men netop fordi selve Loven da giver Midler i saa Henseende, finder jeg heller ikke Betenkelighed ved at gaae ind paa den i den Skikkelse, hvori Vædringsforslaget under Nr. 1 vil bringe den.